

ÍNDEX

Fita bibliogràfica2

Contes:

1. Els grans, els grans i sempre els grans	3
2. Trincu-trincu... al galop!	4
3. Buffalo-Bill en missió secreta	5
4. La pipa de la pau	6
5. El concert nocturn	7
6. Dos cotxes i un burro	8
7. Microbis de ciutat	9
8. Una d'indis i...	10
9. ... i una de pirates	11
10. El senyor de la neu	12
11. Piranyes, aranyes i cigonyes	13
12. Ésser la mare dels ous	14
13. Tres-cents vint-i-quatre petits	15
14. Les tomaqueres i la mosqueta morta	16
15. Un fantasma descafeïnat	17
16. El pom de marfil	18

FITXA BIBLIOGRAFICA

-Títol: El petit roure

-Autor:Elena O'Callaghan i Duch

-Il·lustrador: Carme Peris

-Editorial:Cruïlla

-Col·lecció: El vaixell de vapor

1. Els *grans*, els *grans* i sempre els *grans*

L'avi sempre m'explica històries del meu passat, és a dir de quan era més *petit*. Encara que ells diuen que jo encara sóc *petit*, però jo ja no sóc *petit* i ja estic fart que sempre diuen que < Això no ho pots agafar ETS MASSA PETIT > i sempre igual, mai em deixaven agafar < les coses dels *grans*. Però va arribar un dia que... em van deixar sopar a la taula dels *grans*. Allò era molt estrany, llavors vaig veure que necessitaven dir-me alguna cosa llavors l'oncle em va preguntar: -Qui és el més petit de la casa? Jo no vaig contestar. La mare em va dir: -Ara ja no seràs < el *petit* de la casa, seràs el *mitjà*. Tindràs un germà *petit!!!*> Jo vaig començar a preparar la benvinguda, em va costar mesos, era difícil preparar coses per a *petits*, i des d'aquell dia jo em vaig omplir de responsabilitats.

2.Trincu-trincu... al galop

El dia següent, vaig preguntar que s'ha de fer per ser <gran> a tota la família fins i tot a la mamà-Paula que la tractava com si fos un membre de la família, o encara millor perquè em cuidava quan els pares treballaven. Ningú em va aclarir res l'única la mamà-Paula que tenia dotze germans i em va explicar com havia de ser un germà *mitjà*. La mamà-Paula parlava el castellà i deia moltes paraules de les que jo aprenia.

El meu joc preferit era jugar amb l'escombra que em feia de cavall i li deia <Trincu-trincu>.

En Ramon va veure un cartell a la porta de la meva habitació que hi posava: < Pruivit mulzarma>. L'havia penjat jo, encara no sabia escriure gaire bé. El va ensenyar a tothom de la família i tots es van posar a riure.

La mare estava preocupada perquè deia que no sabia escriure i que en Ramon ja escrivia a la meva edat. Llavors va anar a parlar amb la mestra.

La mare va guardar aquell paper que hi posava <Pruivit mulzarma> i ara que ja sóc un mica més gran quan el veig em fa mal d'ulls.

3. Buffalo Bill en missió secreta

La mamà-Paula si que m'entenia i em va dir: - Fíjate en todo lo que hace tu hermano. Jo llavors vaig fer-me una llista de les coses que feia en Ramon i vaig treure'n moltes conclusions. Aquesta llista l'ampliaria fins que naixés el *petit*. Un dia que no hi havia ningú a casa vaig voler jugar a ser Buffalo Bill amb la meva <Trincu-trincu>. Ens vam vestir amb roba i vaig començar a córrer pel passadís. Quan va sonar el telèfon, en Ramon va sortir de l'habitació per agafar-lo, però va topar amb mi i no hi va ser a temps. Es va enfadar molt i vam començar a barallar-nos fort, primer amb l'escombra i després li tirava patates fins que vaig trencar un vidre. El veïns al sentir tant soroll van sortir a les finestres. El meu germà se'n va anar a la seva habitació i jo a la meva plorant perquè em sentia el germà *petit* incomprès i també sentia que el *gran* no era un bon germà.

4. La pipa de la pau

En Ramon va venir a la meva habitació i em va dir que ens perdonéssim, va fumar la pipa de la pau. Ens vam posar a jugar a indis per tota la casa. Ho vam destrossar tot! Quan vam voler dormir ens vam posar a l'armari de les patates com si fos una cabana, i vam encendre el forn per escalfar-nos. Llavors vam sentir la clau de la porta, eren els pares!!! Jo vaig sortir de l'armari però en Ramon es va quedar a dins molt calladet. La mare es va quedar molt parada. Jo no sabia què fer, si dir-li el que havíem fet, o que ho anés descobrint tota sola i sense que jo li digués res, ella ho va anar descobrint poc a poc, va veure que vam deixar l'aigua de la dutxa oberta, perquè fèiem veure que hi havia cocodrils, els ficus del menjador els va trobar a terra, allò era la selva, el plomall de la pols estava sense plomes i també va trobar les seves pintures fora de lloc, ja que les vam utilitzar per pintar-nos.

5.El concert nocturn

La mare es va enfadar molt. Després em va preguntar on era en Ramon, però no li vaig poder contestar perquè just en aquell moment van trucar al timbre, era l'avi. La mare em va dir: -Recull tot aquest desordre. Es va oblidar d'en Ramon, llavors en Ramon va sortir i va anar cap a la seva habitació sense que ningú el vegués. Després la mare va anar a l'habitació d'en Ramon i el va veure estudiant, però ell també va rebre càstig perquè li van dir que no em sabia cuidar bé. La mare va dir-li al pare que ja parlarien a les onze. Jo vaig tenir una idea brillant i li vaig explicar a en Ramon, li vaig dir que faríem un torn de nit, des de les nou fins a les deu, jo estaria despert, i ell dormiria, i des de les deu fins a les onze, ell estaria despert i jo dormint. Però em vaig adonar que no tenia rellotge ni sabia les hores. Jo al cap d'una estona vaig anar a veure a en Ramon i ell ja roncava. Quan el vaig despertar em va dir que només havia passat deu minuts, i jo ja em vaig oblidar de les onze, només sentia els roncs del meu germà i vaig pensar que quan sigués *gran* també havia d'aprendre a roncar.

6. Dos cotxes i un burro

Al dia següent la mamà-Paula, ens va despertar per anar al cole. L'avi m'esperava per acompanyar-me i com que quan vam marxar ens sobrava temps, ens vam parar i ens vam asseure en un banc, vam tenir una conversa molt interessant, parlàvem del que havia passat la tarda anterior. L'avi mai em renyava, llavors li vaig explicar tot, ell em va dir que allò era normal, que era per cridar l'atenció i jo vaig creure que deia que eren la mare i el pare els qui la cridaven, perquè estés per a ells, llavors vam marxar cap al col·legi i un nen em va preguntar si l'avi em feia por, perquè és molt alt i jo, li vaig contestar que no i li vaig dir que ell sempre m'explicava històries i quan sortíem del cole, cada dia em comprava lllaminadures, es va enfadar i va dir que el seu pare era més fort que l'avi, i jo li deia que no era veritat. Va començar una baralla, llavors em va dir que ell tenia dos cotxes i jo li vaig dir, si dos cotxes i un burro, que ets tu. La mestra ens va castigar. Aquell dia va venir a buscar-me la mare i va parlar amb la mestra. Quan vam arribar a casa, la mare i el pare van voler parlar amb mi del que havia fet el dia anterior. Ells deien que jo ho feia per cridar l'atenció, però jo penso que són ells els que la criden. Els hi vaig dir clarament que eren ells els qui la cridaven i que ami m'agradaria molt tenir un germanet, i la mare, es va posar molt contenta.

7. Microbis de muntanya

Aquella nit, des de la meua habitació vaig sentir el pare i la mare que parlaven de mi, no vaig saber gaire de què anava la conversa però l'avi, els estava escoltant i m'ho va explicar. El pare deia que jo feia moltes trastades, que m'hauria de vigilar d'a prop. Faltava pocs dies per Nadal i sempre anàvem un cap de setmana a Caldes per agafar molsa, allà ens ho passàvem molt bé perquè podíem anar al nostre aire. A mi els viatges se'm feien molt llargs, perquè el pare no ens deixava xerrar, al final, m'adormia a la falda de l'avi. Quan vam arribar, vam descarregar el cotxe i vam anar a buscar molsa. La mare em va explicar que a la muntanya els microbis no són tan dolents com els de la ciutat. Tot marxant cap a Barcelona el Ramon, va treure el peu per la finestra per saludar i va perdre la sabata.

8.Una d'indis i...

Dilluns, quan vaig veure la mestra al col·legi, li vaig donar dues bosses plenes amb molsa i va reconèixer que eren més bones que les de la botiga: més fresca, més bona i més barata. Quan vaig anar cap a casa, s'havia de fer el pessebre, en fèiem dos, un la mare i un altre en Ramon i jo. El Ramon va tenir una idea, va pensar de fer un invent, deia que hi ficaríem la cascada de Santa Llúcia al pessebre amb connexió elèctrica, però ho va provar l'any passat i es va enramar i aquest any, ho haurà de fer amb l'ajuda del pare. Les peces del pessebre estaven trencades, llavors vam arreglar-les amb l'avi que tenia unes coses per arreglar-les, ens hi vam passar tota la tarda.

L'endemà, vam acabar de fer el pessebre, i fins hi tot, hi vam posar la cascada, quan l'avi el va veure, va dir que estava molt ben fet. Jo em semblava que hi faltaven indis i vaig afegir-los-hi, a la mare no li va agradar gaire i em va dir que montés una acampada d'indis molt *petita* a la meva habitació.

9.... I una de pirates

Quan ja érem a la nit del dia abans dels reis, vam netejar les sabates de tots, en Ramon i jo. Abans d'anar a dormir, vaig posar menjar i beure als camells i als reis (a la taula del menjador). L'endemà, quan ens vam aixecar, vam trobar regals a vora les sabates. A la mare, li havien portat una màquina de fer fotografies, a l'avi un bastó nou, al pare unes sabates, al Ramon un avió i a mi una disfressa d'indi.

El pare ens va dir si volíem anar a passeig i vam sortir tots al carrer, jo disfressat d'indi i el meu germà amb l'avió. Vam anar a l'estany a jugar i ens vam trobar un amic del meu germà, que tenia un vaixell dins de l'aigua, en Ramon va tirar-li l'avió damunt i es va produir una discussió entre ells, però l'avi amb el seu bastó, va agafar els dos joguets.

A la nit, a casa l'avi ens va explicar una de les seves històries de Paraguai, quan venia cap a Barcelona, que portava un parell de lloros. I així vam acabar el dia de Reis molt divertit.

10. El senyor de la neu

Les vacances van passar molt ràpid. Però, a mi em va semblar que els Reis havien de venir el primer dia de vacances perquè així hauríem pogut jugar més dies amb les joguines noves. El dia que començava el col·legi no hi vaig poder anar perquè havia nevat. El meu germà i jo miràvem la neu per la finestra i vam veure com uns nens feien un ninot de neu al carrer i llavors vam sortir amb el meu pare i com que ja es fonia vam tornar-lo a fer. Els veïns del carrer li van posar un barret i uns botons de fusta. En Ramon, el pare i jo vam decidir que li ficaríem com a nom “el senyor de la neu”. Jo li volia ficar un nom per si es convertia en persona però, només era neu i al final es va fondre. Per aquell any s’havia acabat la neu.

11. Piranyes, aranyes i cigonyes

A la gent gran no els agradava que hagués nevat, jo no entenia perquè, a mi em va agradar molt, l'avi deia que la neu era un perill públic. El meu germà va preguntar-li si a Paraguai no hi havia perills públics i ens va explicar una història de piranyes, la meua mare no ho volia, però el meu germà i jo vam insistir i va continuar explicant la història, jo pensava que les piranyes eren aranyes com les que havia vist a la ciutat i també a la muntanya.

La mare es va enfadar, perquè amb la panxa que feia no es trobava gaire bé, perquè el meu germanet anava creixent. Un dia al sortir de l'escola ja m'havia explicat tot sobre el nen que portava a dins, jo no ho vaig entendre gaire bé.

A l'anar a l'escola vaig preguntar a un amic meu si sabia d'on venien els nens i com que es va riure de mi ens vam barallar i la senyoreta ens va castigar sense saber perquè ens havíem barallat. I per casualitat a la classe de la tarda la senyoreta va explicar d'on venen els nens.

12. Ésser la mare dels ous

El dia de l'aniversari de la meva mare, venien invitats a sopar, la mare i la mamà-Paula es van passar tot el matí a la cuina preparant coses bones perquè en sabien molt.

En Ramon mentre elles havien sortit una mica de la cuina em va dir que anés a buscar alguna cosa per menjar, perquè sentia molt bona olor, com que no hi arribava gaire, vaig posar la mà i vaig agafar, no sabia ni el que era només sé que era llefiscosa i se m'escapava pels dits. Quan la mamà-Paula va tornar a entrar a la cuina, va relliscar amb l'ou i va caure. El pare es va enfadar i va dir "vet aquí la mare dels ous", jo no sabia que volia dir allò però en Ramon m'ho va explicar, ens van fer recollir tot el que m'havia caigut a terra.

A l'hora de sopar ens van fer sopar a la cuina i després a dormir, no podíem dormir i jo vaig baixar a buscar un conte que en Ramon s'havia deixat a la cuina, tota la família estaven reunits sopant i tots em deien coses i volien que els hi fes petons, els vaig trobar molt pesats i vaig preguntar si tardarien gaire en marxar, i que volia un vas d'aigua, la mare em va dir que l'agafés jo mateix i que marxés a dormir. En Ramon em va llegir uns contes i em vaig adormir.

13. Tres-cents vint-i-quatre petits

El dia següent em va venir a despertar la mamà-Paula que deia que venia el meu germà, jo pensava que deia en Ramon però es referia al germà nou. Els pares ja havien marxat cap a la clínica, nosaltres anàvem a casa de la mamà-Paula fins que la mare sortís de la clínica.

A mi m'agradava molt anar-hi perquè tenia un pati immens, el que no m'agradava d'aquell pati era que hi havia un gos, en Terri, sempre se'm tirava a damunt, semblava que m'odiés.

La mamà-Paula tenia en Xatet, un periquito, el seu marit, en Marcel·lí, s'entenia molt bé amb ell. Un dia que no hi havia ningú, vam voler treure a en Xatet, se'ns va escapar de la gàbia i va volar per tota la casa, al final va quedar atrapat entre un armari i una paret i no el vam poder treure fins que va arribar en Marcel·lí i el va tornar a la gàbia. Al cap d'una estona va venir l'avi per anar a la clínica a veure la mare i el germanet *petit*. Quan hi vam arribar i ja havíem vist a la mare, el pare ens va acompanyar a veure al *petit*, però allà hi havia molts nens, jo no sabia quin era el meu germà, però el pare em va dir que era el tres-cents vint-i-quatre. Jo només veia una closca plena de pèl, però allò era el seu cap.

Quan vam tornar cap a casa de la mamà-Paula no vaig parar de pensar en el meu germà *petit*.

14. Les tomaqueres i la mosqueta morta

El meu germanet ja s'havia fet una mica gran i jo intentava ensenyar-li coses. La mare estava contenta però a vegades em deia que cuidés del petit i a mi això no em feia gens de gràcia. Un dia vam anar a passejar a l'hort, jo li explicava el que eren les mongetes, les pastanagues i les tomaqueres. Mentre jo era a la bassa a veure els caps grossos, va arrancar les tomaqueres i es va posar molt brut de terra, al veure'l vam anar ràpid cap a casa. Quan el va veure la mare es va enfadar molt i el pare encara més quan va venir el senyor Sisó, que era el qui ens cuidava l'hort, molt disgustat pel que havia vist a l'hort. El pare em va renyar molt, perquè deia que jo era el culpable de tot.

A l'anar a dormir, tots els dies, jugàvem els tres una estoneta, però aquell dia no en vaig tenir ganes, no parava de pensar en el que havia passat.

15. Un fantasma descafeïnat

No podia dormir i vaig pensar com ho podia fer perquè el meu germà gran jugues més amb mi ja que feia uns dies jugàvem poc. Em va venir la idea de despertar-lo i jugar a fantasmes amb els llençols del llit, una llanterna i els miralls de les portes dels armaris. Per despertar als meus germans, que ja dormien, els hi vaig tirar una sabata i a en Ramon li va tocar al mig de la cara, es va espantar tant que va començar a plorar i a continuació el petit. Els pares van venir ràpidament i l'avi també que amb el seu bastó donava cops als fantasmes, sota el llençol i era jo, la mare va dir-li que no donés més cops que em faria mal.

Després d'aquest enrenou, tots es posaven amb mi. Un dia que vaig baixar a l'hort en Sisó em va escridassar sense haver fet res. Van ser uns dies molt durs per a mi, em va costar fer-me l'idea de tenir un germà més petit i que jo havia de fer de germà gran. Per poder ser feliç, vaig plantejar-me les coses d'una altra manera.

16. El pom de marfil

La meva felicitat va durar molt de temps. Vaig continuar escrivint a la llibreta però sense apuntar-hi que el que havia de fer per ser el germà gran, i escrivia el que feia cada dia i em semblava important.

Un dia que érem a Caldes jugàvem al sorral amb el meu germà, que ja no era tan petit, volia fer un castell però li queia, i jo el vaig ajudar i ens va quedar molt bé, va preguntar-me si quan seria gran ell ho faria tan bé i jo vaig dir-li que sí.

Tenir un germà petit era fantàstic. Ara que ja sóc gran penso que allò va passar molt de pressa.

Un dia vaig preguntar al meu nét que voldria ser de gran i em va respondre que li agradaria ser com jo i tenir un bastó igual. Jo li vaig dir que a mi m'agradaria tornar a ser petit i les llàgrimes em van venir als ulls.